

В Украйна излезе книгата на Анжела Димчева „Игли в съня“ (билингва – на български и украински език, изд. „Твердиня“, 2017). Авторката е поетеса, журналист и литературен критик, родена в София през 1963 г. Тя е член на Съюза на българските журналисти, на П.Е.Н. – България, на Съюза на българските журналисти и на Славянска академия. Досега Анжела Димчева е издала пет стихосбирки и сборникът със статии „И критиката е любов“ (2013). Тя е носител на престижни награди за поезия, лауреат е на златен медал „М. Ю. Лермонтов“ (2014, Москва) и на „Златно перо“ на СБЖ (2016). Това е втора книга на авторката в Украйна – след като през 2014 г. там излезе стихосбирката ѝ „Сезони на душата“. За премиерата на томчето през март 2017 в Литературен клуб „Перото“ (НДК) пристигна издателят-преводач Микола Мартинюк. Събитието се водеше от д-р Райна Дамяни (журналист и изкуствовед), автор на корицата и на 18 оригинални илюстрации към текста. Предлагаме на нашите читатели откъс от новата книга, както и предговора към изданието, дело на Любомир Левчев.

Анжела Димчева

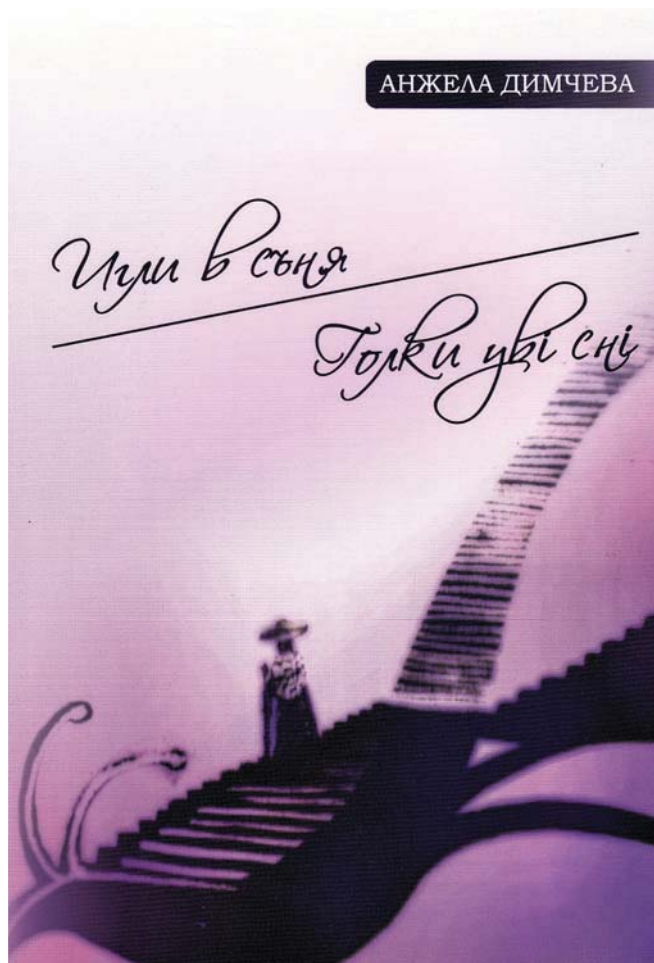
Илюзиите, които се разтопяват пред очите ни

ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ

Държите в ръцете си една необичайна книга – „Игли в съня“, сборник от философско-поетични фрагменти, които могат да бъдат причислени към жанра на кратката или афористична проза, бидейки разнообразни по съдържание, метафоричен изказ и морално-интимни послания. Тези кратки фрагменти са писани от Анжела Димчева в продължение на 4 години и отразяват нейното виждане за света и човека в началото на XXI век. Акцент е сложен върху същността на изкуството, в частност – върхуролята, битието и сложния вътрешен мир на твореца в България днес; тя не налага категорично мнението си, а говори с кристално ясни метафори за вариативния характер на ред понятия и актуални дилеми на взаимоотношенията в съвременното общество: любовта, лицемерието, омразата, нещастieto, религията, смъртта, измамата, парите, кражбата на идеи, думите, завръщането, илюзиите, завистта, „безкрайния преход“, самовнушението, отмъщението, свободата, пресечната точка и т.н. Казвал съм и друг път: Не надеждата умира последна, уви! Последна умира омразата. Нека помислим за илюзиите, които се разтопяват днес пред очите ни – това ни казва с тези фрагменти авторката.

„Игли в съня“ е своеобразен влог в критико-есеистичната мисъл на българската литература – написана от поет и литературен критик, познаващ добре проблемите на българските писатели.

Рядко на книжния пазар се появяват такива книги. Те не са чист жанров формат, а симбиоза, граничност между класическите жанрове. Стилът понякога е по-важен от сюжета, защото е рожба на по-сложното – отразените лъчи на времето, премълчаното като цивилизационен жест. Тук ще видите всичко това.

Игли в съня

Лирични фрагменти

•••

България е петно от пепел върху картата на света.

•••

Християнската цивилизация се предава без бой – това е кризата на религията, в която след 2000 години вече няма истинна вяра, а само глобални интереси – днес европейските църковни институции са просто едни финансови корпорации.

•••

Поезията е най-заразната болест, която се лекува само с още повече поезия...

•••

Любовта е усещането за непостижимост, вътре – в магнита на антиразума.

•••

Милиони хора са праведни, но само от гледна точка на религията. Още повече са грешници, защото това е тяхната религия.

•••

Лятото не е антипод на зимата, а нейното чувствено отражение.

•••

Стъмването предизвиква еротичност дори само с разсъбличането на звездите.

•••

Най-страшното не е цунами в океана от хора, а празната стая, в която сме се обичали.

•••

След хиляди придобивки и загуби по пътя най-сетне разбираме, че никой не може да ни отнеме само смъртта.

•••

Кражбата на идеи никой не я забелязва. Нима антима-терията би могла да се измери на кантар?

•••

Самообладанието тръгва от изгрева, минава през секса, разцъфва в ореола на успеха и завършва в звъна на последната монета.

•••

Аз нищо не измислям, думите са самозараждаща се плазма. Който може – я облагородява, който иска – я обсебва, който страда – я дарява.

•••

Ръждивият плам на гората, с концертните охра-полутонове, ми напомня за песен, заседнала в гърлото – неизтръгваемо, сякаш ябълката на раздвоението ти подсказва: „Сам си, но дори смъртта може да означава присъствие“.

•••

Сънят... Само в него никой не ни подслушва... Но успяваме ли да изкрещим най-важното?!

•••

Да отворим прозореца, преди „прозорците“ от компютърния екран да ни зазидат окончателно...

•••

Когато спреш да се интересуваш от себе си, разбираш, че всъщност никой не се интересува от тебе.

•••

Изкуството не иска жертви, защото то самото е жертва на признатия гений.

•••

Поезията е пеперуден мост... По него душата пристъпва чисто гола.

•••

Една свещ ми е достатъчна – ще успее ли с поглед да я запали, като си мисля за теб?

•••

В града природата е уморена. Никой не забелязва сезоните. Климатикът е заковал равновесието на извънприродния човек, а интернет му е внушил, че е вечен.

•••

Ако и душата можеше да се опакова, Кристо би бил повече от Папата... Но всъщност неговото изкуство е един добре рекламиран пазарен символ.

•••

България се намира в ерата на най-непростимата духовна и естетическа експлоатация – тя ни води към първобитен век.

•••

Изкуството е сляпо... Щом не вижда, че създателят му е просяк.

•••

Мъгла... Мъгла от безсмислени думички, мъгла от невеществени жестове, мъгла от полуусмивки и нарисувани сълзи. Ти и ти, аз и аз. Мъгла-писък, мъгла-задух, мъгла-кръв... Мъгла като форма на живот.

•••

Слънчогледите – милиони пълнолуния, накацали в зелената плът на България... Да отворим очите им, докато още има деца с нашата кръв.

•••

Свободата да говориш би трябвало да се предшества от задължението да мислиш.

•••

Жената никога не би могла да бъде самотна, докато духът ѝ се командва от въображението...

•••

Егото... Колкото повече хора опознавам, толкова по-бързо се смалява собственото ми „Аз“.

•••

Майката знае всичко, може всичко, тя е островът на спасението, докато детето не се влюби... в компютъра.

•••

Само в един стих е възможна тази магия: светът да е уголемен като сълза, а окоето да е смалено до рисунката на съня...

•••

В градините на мисълта се разхождат сенки на идеи, в Парламента кукли на конци подготвят поредното трагикомично шоу, градовете не говорят – там нищо не се случва, нивите са сираците на Прехода, а културата се е свила в чакалнята на европейското милосърдие. Една човешка длан – все още на картата... ♦